

Vederlag til de paagældende for Udførelsen af disse Forretninger. Det maa man være klar over, at vel vil det blive en Lettelse for Embedsmændene og derved for Statskassen, hvis man lader Byrådsformændene udføre en hel Del af de Forretninger, som nu paahvile de af Staten lønede, af Kongen udnævnte Embedsmænd, men saa bliver det i tilsvarende Grad en Byrde for Kommunerne paa et Tidspunkt, hvor man ellers, og jeg mener med nogen Ret, taler om alt det Arbejde, der paalægges Kommunalbestyrelserne fra Lovgivningsmagtens Side. Nu er det altsaa de Herrer, der sige: Vi kunne godt paalægge dem noget mere endnu, de kunne udføre en hel Mængde af de Ting, der i Henhold til de bestaaende Love ellers paahvile den kongelige Embedsmand, Øvrighedspersonen. Det har jeg ikke — og heller ikke fra et økonomisk Synspunkt — fundet forsvarligt, men de Herrer mene, det kan udmærket gaa.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og paa ny anbefale Lovforslaget med de af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag.

P. Munch: Ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) og den ærede Ordfører for Flertallet (Johannes Jensen) med megen Iver have fremhævet, at vi skulde ikke tale om Folketingets gamle Standpunkter. Det er i og for sig ganske forstaaeligt fra de to ærede Medlemmers Synspunkt. Naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds fæster sin Opmærksomhed ved Folketinget, ser han Folketinget i Løbet af de sidste Aar i en hurtig og fast March ad Højre til, og derfor kan han være meget glad ved, at denne Bevægelse foregaar, og det kan have sine Fordele, at den ikke alt for ofte og stærkt konstateres. Den ærede Ordfører, som er med i denne March, har vistnok endnu bedre Grunde til ikke at ønske alt for stærk Diskussion om, hvad der er Folketingets nuværende Standpunkt, og hvad der er Folketingets tidligere Standpunkt. Jeg tror imidlertid, at det kan gøre sin Nytte undertiden at minde derom. Jeg mener, det er heldigt, fordi det forekommer mig, at den Udvikling, der er foregaaet, er en Udvikling i tilbagegaaende Retning, en uheldig Udvikling. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds mente, at det var et Tegn paa forbenet Konservatisme, hvis jeg forstod ham ret, naar jeg beklagede en Forandring i Folketingets Holdning. Det er det ingenlunde,

thi den Forandring, jeg beklager, er en Forandring, som gaar i Retning af denne forbenede Konservatisme, derfor er det rimeligt, at jeg fremhæver et tidligere, mere frisindet Standpunkt, som dette Ting har indtaget overfor denne Sag, ligesom overfor saa mange andre Sager, i Modsætning til det Standpunkt, man i Øjeblikket er ved at glide ind i.

Nu ved jeg nok, hvorledes ærede Medlemmer af Regeringspartiet tage det, hver Gang man taler om, hvorledes Folketinget tidligere har stillet sig. Naar der et eller andet Sted ude i Landet eller her i Tinget høres Udtrykket: gamle Standpunkter, virker det paa dem paa en besynderlig elektriserende Maade. Hver Gang, der er nogen, som har sagt dette, kan man være vis paa, at saa er der et af de ærede Medlemmer, der springer op som en Trold af en Æske — jeg vil ikke dermed sige noget ubehageligt om ærede Medlemmer —, og jeg vil ikke sige, at denne Bevægelse virker skrækindjagende paa os andre, saaledes som Trolden undertiden kan antages at gøre, naar han springer op af Æsken, jeg vil kun sige, at det er med en lignende Pludselighed, de øjeblikkelig melde sig, og det viser sig altid, at de have et eller andet i Skatkammeret til at svare med. I Gaar, saasnart jeg havde nævnt disse kriminelle Ord, øjeblikkelig var den ærede Ordfører der. Saa snart han havde hørt Udtrykket: Folketingets gamle Standpunkt, var han der. Han havde ikke først været i Rigsdagstidenden og gransket efter den lille Udtalelse, han skulde benytte, nej, han havde den liggende i sit Forraadskammer, han havde den parat, thi han ventede nok, at paa et eller andet Tidspunkt kom der noget om gamle Standpunkter, og saa var det rart at have en lille Sætning til Parade.

Men disse smaa Sætninger, som de Herrer ved saadanne Lejligheder benytte, ere aldrig Sætninger, som anfægte Beviskraften i det, vi fremføre. Det, vi fremføre, er nemlig altid Hovedlinierne i Folketingets tidligere Holdning, og det, de Herrer ved saadanne Lejligheder gribe, er et eller andet Ord fra den ene eller anden Side ved en eller anden Lejlighed, som man kan knytte en Betydning til, der skal ligesom bortforklare den Holdning, Folketinget tidligere har indtaget. Man skal have det rent agitatorisk, at hver Gang der siges: gammelt Standpunkt, kan man sige: Men der er en Radikal, som har sagt saadant og saadant noget en Gang tidligere, og selv om disse Sætninger ikke vise noget nævneværdigt, selv om de ere misforstaaede og udrevne af